

И собирають околѣ себе
 Дребны, милы рожбы,
 Па съ нихъ они ся печалють
 Да ся развеселятъ,
 Да забравятъ дни си чърны,
 Мжки, тжги, глобы.....
 Щѣ она барать въ таквѣ добжъ,
 Кога 'сегдѣ тихо,
 Глухо ,сегдѣ, тъмно 'сегдѣ,
 'Сичко нощъ покрыла,
 И планины и долины
 Шумы и поляны,
 И широкитѣ градины,
 'Сичкій бѣлъ свѣтъ Божій.
 Кога 'сичко ся почивать
 Отъ печалбы дневны,
 Какъ звѣрове такъ и птиць
 Питомы и дивы.
 Що накарало е бабжъ,
 Домъ да си оставить?
 Да ся скитать като луда
 Исто кукавица?
 Некѣ я пытамъ некѣ узнаямъ,
 Зло какво я нашло?
 Чума ли село избила,
 Гладъ ли ѣе морило?
 Кжща ль вода ѣе отнесла
 Та имотъ 'потопи?
 Или клетый, гладень Турчинъ
 Сърдце ѣе изгори?.....

Бабо! — слушаешь? — опули ся,
 Некъ си поприкажемъ
 За твой, бабо, животъ, поминъ,
 За младо ти време.
 Откъде си, кажи, бабо,
 И отъ кое село?